

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סח.

1. ויאמר לו אבנך נטה לך על ימיןך או על שמאלך ואחזו לך אחד וישמה לבב כתיב ויין ישתה וכלב וקח לך את חלצתו ולא אבא עשהאל לטור מאחוריו: שמואל ב ב כא

2. כנסתי לי גם כסף וקבב וסגלתי מלכים והמדינות עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם שדה ושרות: קהלת ב ח

3. והבית בהבגותו אבן שלמה מסע נבנה וימקבו והרצון כל בלי ברזל לא ישמע בבית בהבגותו: מלכים א 11

4. לץ היין המה שבר וכל שנה בו לא יחפבו: משלי כ א

5. ונתן ויין ותירוש יקח להב: הושע ד יא

דאמר רב חסדא אובמא בחיורא וחיורא באובמא לקותא היא. פירוש טלחי שמור לצנן או טלחי לצנן צבור שמור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רצינו מס דבמזיר בריש פרק צית שמאי (דף טז): משמע דלא מיייר רב חסדא אלא צבור שמור צין שוורים לצנים שהשומר

מגרע כולם ומתקלקל בעמל על ידו ופריך התם מממניי דהתם דמשמע שהלצן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי צבורא דקרמנאי דהתם שמור גרוע טפי ואורי"ת דתרי מיילי מינה ומילתיה דהכא איירי בטלחי שמור צבור לצנן ולצנן צבור שמור והתם מיייר צבור שמור צין שוורים לצנים ותעד לכלל הספרים ישנים לא גרסינן התם צמילתיה דרב חסדא אלא אובמא צמירא לקותא ותו לא וכן נראה דאי גרסינן תרומיהו כמו הכא ונפרש חד לטלחי וחד לשור צין השוורים אס כן מאי פריך התם דמנא ליה לאובמא צמירא קאי אשור צין השוורים נימא איפסא ולא יקשה כלום. רצינו מס: **איכא שמיר דאייתי משה לאבני אפוד.** הכא משמע ללאבני אפוד צעי שמיר וצפ"ק דקידושין (דף טז). גבי עובדא דדמא צן נמינה צקשו ממנו אבנים לאפוד וזה היה צצית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה^א אדומה כו' דצצית ראשון לא עשו פרה כלאמר^ב צניה עשה עזאל ואס כן היה שמיר צצית שני ואין להקשות דצפרק צמירא דסוטה (דף מה). תנן משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים ומשמר צית המקדש צטלו שמיר דהיינו צית המקדש שני מדנקט צית המקדש סתם והתם צמירא נקט צית המקדש ראשון על מיילי אחריו ועוד מרלא ערבינהו צדי אורים ותומים והווי ליה למימני משמטו נציאים הראשונים צטלו אורים ותומים והשמיר דמשמטו נציאים הראשונים היינו משמיר צית המקדש ראשון^ג צטלו אורים ותומים וצריך לומר שממרהו מימני שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ז צפ"ר ישמעאל (דף כג): גבי אבני מזבח ששקלוס אנשי יון^ד ליצברניהו אבנים שלמות אמר רחמנא ליצברניהו^ה לא תניף עליהם צרול אמר רחמנא^ו וליצברניהו ע"י שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות^ז דמגירת לפורן פוסלת צמזמא^ח והן סוגיא אמילא כמ"ד צסוטה (דף מה): דאיצטריך שמיר לאבני צית המקדש והא דכתיב מגוררות צמגירה מוקי לה צצני ציתו^ט: **זיל אייתי שדה בו.** כי לא רצו לשאלו צבורים ותומים כשיכולין לשאלו על ידי דבר אחר:

ובתרי גנות ויין ותירוש. חף על פי שזה הפסוק לא נכמד עדיין היו יודעין כמנ"א ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ"ר לא יחפור (צ"ב דף טז): גבי יואב: לצרוקמי

איחנא

ומתעסק נמתקא הימנו: דמרך. הקצ"ה: חף ציה. נמתק צו: טו. כוזה. צריף קטן כמו כוזה לדידי^ט: דארמלסא. אלמנה היתה דרה צו: איחנא

איגיב לן כסא דכספא. שהיו רואים אותו כן צמודיה ורואין לצדוק מהו: אמרי ליה. לריש גלותא: דחיורא. צצר צעלמ שמינ: מיכל אכלי וטעמי. טעמתי: חיורא לא עביד לן האידינא. לא שחטנו היום בהמנה צעלמ שמינ: צדוקסא. צבור היו צדוקין

במקום ריסנתא זו צצק הירך ותמלאנו צבור ששול לצנן: דאמר רב חסדא חיורא באובמא לקותא היא. טלחי לצנן צבור שמור לקותא היה שם צצצר ונהפך העור לצנן: כרו ליה צירא. חפרו גומן שיפול צו: ושדו ליה ציפסא. השליכו מחללת על פי הצור כדי שלא יצין (א. מושצו: ילפי מי ליה. לא שכז צמזמא: נחר ליה רב חסדא. עשה לו סימן כמו נחרת סוסיו (ירמיה ט): א"ל. רב ששת לינוקא פסוק לי פסוקין: נטה לך. פסוק הוא צעשהאל: דבר מינה. חזור מעליה לימין או לשמאל: צריכות. לרחון צהן צצונן. הכא תרגמו. צצנל: שידה שידה. שד זכר ושד נקבה: שידא. שידה עגלה למרכבת נשים ושרים: צי שחיין. צאמותו מקום: מה היא. מה דמותה ומה טיבה. ויש אומרים שידה עגמה ראש כולן ואמין איני יודע מאי היא: היכי איצטיר. צלי כלי צרול: שמי. ציה משעת ימי צראשית ואין כל צבר קשה יכול לעמוד ממניו: לאבני אפוד. דלמריקין צמסכת סוטה (דף מה): אבנים הללו אין כותצין עליהם צדיו שנאמר פתוחי חותם ואין מטרטין עליהם צצחמל שנאמר צמולותסם שלא יהו חסרות כלום אלא כותב עליהם צדיו ומראה לכן שמיר מצחון והן צצקעות מאלהין: צצשינהו. כפאס צצסורין לומר לו היכן הוא: צצשינהו.

לחצן לשון מכבש של צגדים (שבת דף קמא). היכא איסייה. אשמדאי שחולל לכבשו: צבורא פלן צצר פלוני: כריא ליה צירא. כרה לו שם צור: טינרא. צצן: והסמיה צגושפנקיה. צחוממו: סייר לגושפנקיה. צדוקו שלא נגע אדם צו לגלות צורו: וגצני דעמרא. גיזות אמר: וויקי דחמרא. נודות יין: צירא מספאי. צמורד ההר למטה מצורו של אשמדאי: ושפינהו למיא. כגון השופה יין^א לממריה (צ"ב דף ס). הריק מי צור העליון לתוך התחתון דרך נקב צקב צשה צצין שמי הצורות ומתוך שהראשון קרקעיתו גבוהה מקרקעית התחתון נרוקו המים לתוכו מאלהין: וספמינהו לנקבים צצין זה לזה כדי שששישים יין צעליון לא יזוב ממנו לתחתון: וכלא צירא. אחרניא מעילאי לצורו של אשמדאי: ועמינהו. מילא אוחן שמי צורות עפר כדי שלא יצין אשמדאי: טמינהו. סתמן כדמתרגמינן סתמוס פלשמים (צראשית טו) טמנון פלישתאי: כי אסא. אשמדאי: סייריה לגושפנקיה. ומלאו שלם: לא סגי ליה. לא יכול להתאפק: רוח וגנא. נשתכר ונדרס: נחיס אסא. צנייהו מן האילין: ססמיה. סגר השלשלת סציב אוראו שלא יוכל ראשו לצאת: הוה קא מפרזל. משתגע ומתעסק נמתקא הימנו: דמרך. הקצ"ה: חף ציה. נמתק צו: טו. כוזה. צריף קטן כמו כוזה לדידי^ט: דארמלסא. אלמנה היתה דרה צו: איחנא

א) מיר לא. ב) צ"ל ותיב. כ) ס"ל דלא אישחא אמר כתיב ויין ישתה וכלב וקח לך את חלצתו ולא אבא עשהאל לטור מאחוריו: שמואל ב ב כא

ד) צדוקין מרך. ט) צ"ל מורשו. ו) צדוקין לך. ז) ג"ל לממריה. ח) נני תענית דף כב. ט) ונתענית כב. י) ופרה פ"ג מ"ה. יא) צמזמא צעי משמיר: דהתם מנא משמיר: צי צמזמא ראשון. יב) ונתון ית. יג) ונתע"י מוס' וצחים נד: ד"ה אבנים ומוס' מולין ית. יד) ד"ה ומנא.

גליון הש"ס
תוס' ד"ה ותיבתי וכו' נבי יואב. ע' לעיל דף טז ע"ב ונמי"ש שם על הגליון:

מוסף תוספות

א. כי נסתפק באותה שפעה משה כל ימי בית ראשון. מוס' ע"ז כב: ד"ה צקאו. ב. [דף שבע פרות הוי, הראשונה עשה משה. מוס' וצחים נד: ד"ה אבנים. ג. וגנוום בית חשמונאי. היכי נעביד. מוס' מולין ית. ד"ה ומנא. ד. פ"י, לעשות בלא פנימה. מוס' מולין ית. ד"ה ומנא. ה. ויכין שהיה שמיר בבית שני כדפרשיה, אמאי גנוום בית חשמונאי. מוס' סוטה מט. ד"ה של. ו. כי אם מבקע כתאנה שלא תהא חסרה כלום, אבל אין עושה אותן שלמות שלא תחזור בהן צצורן. מוס' ע"ז כב: ד"ה צקאו. י. דמיתתי קרא. מוס' הכ"ש.